

LBRIS

We know
books

LUIZA RĂDULESCU

Particule
de
univers

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2022

Cuprins

DARIA · 9
ADRIAN · 15

PARTEA ÎNTĂI
MĂȘTI · 19

1. · APARENȚE · 21
2. · ILUZII · 36
3. · OMÎSIUNI · 39
4. · RĂNI · 47
5. · DEZAMĂGIRI · 53
6. · DISTRAGERI · 64
7. · ÎNDOIELI · 68
8. · TENTAȚII · 76

PARTEA A DOUA
MONȘTRI · 81

1. · DESTINE · 83
2. · AMĂGIRI · 100
3. · DECIZII · 103
4. · CONSECINȚE · 115
5. · LINIȘTE · 118
6. · SPERANȚĂ · 124
7. · SIGURANȚĂ · 127
8. · APROPIERE · 137

PARTEA A TREIA
FRĂMĂNTĂRI · 155

1. · AMĂNĂRI · 157
2. · SUFĂRIȚĂ · 171
3. · FRICĂ · 178

4. · ALIANȚE · 187

5. · TRAUME · 192
6. · FURIE · 200
7. · RECOMPENSĂ · 205
8. · VISE · 211
9. · REALITĂȚI · 215
10. · TIMP · 223

PARTEA A PATRA
DEZAMĂGIRI · 227

1. · ECHILIBRU · 229
2. · REGRET · 238
3. · TRĂDARE · 245
4. · JURĂMINTE · 253
5. · URĂ · 260
6. · DAFORII · 267
7. · AGONIE · 272
8. · PENITENȚĂ · 279

PARTEA A CINCEA
DESCĂTUȘARE · 295

1. · SPAIMĂ · 297
2. · AGONIE · 305
3. · FINAL · 314
4. · UMBRĂ · 322
5. · GOL · 325
6. · FANȚOME · 334
7. · IMPOSIIBIL · 339

EPILOG · 343

PARTEA ÎNTÂI

Măști

*Să păstrezi aparențele e cel
mai pervers joc,
chiar și atunci când tu ești maestrul
absolut al disimulării!*

Inspiră! Expiră! Nu are cum să fie atât de rău!

Încerc să îmi calmez vârtejul emoțional din interior în timp ce privesc pierdută paravanul din fața mea. Nu îmi face nici cea mai mică plăcere să fiu aici, dar i-am promis Carinei că o să vin. Evenimentele de genul acesta mă scot complet din elementul meu, dar ea urmează să se mărite în curând iar eu, cum sunt prietena ei, trebuie să fiu alături de ea, chiar dacă asta înseamnă să petrec o noapte întreagă în compania altor zece femei pe care nu le cunosc, să le ascult în timp ce vorbesc despre tot felul de lucruri lipsite de sens pentru mine și să le suport entuziasmul care le apucă la fiecare gest pe care îl va face viitoarea mireasă. Trebuie să îmi fac datoria și să particip la una dintre cele mai inutile chestii pe care le-am văzut în viața mea: petrecerea burlăcițelor. Adică, de ce ar trebui să sărbătorești ultima ta noapte de libertate în condițiile în care se presupune că urmează să îți legi destinul de iubirea vieții tale? Știu că este doar o modalitate prin care majoritatea găsește încă un motiv de a evada din realitate prin intermediul băuturii, dar, chiar și așa, nu îi văd rostul.

Dar ce știi eu? Nu sunt în măsură să vorbesc tocmai eu, regina neîncoronată a introvertiților. Carina a vrut să sărbătorească, eu sunt aici, așa că trebuie să mă amestec în mulțime, așa cum am făcut-o toată viața mea, și să încerc să trec de seara asta. Doar atât trebuie să fac, chiar dacă îmi dă o stare de anxietate accentuată numai gândul la ce mă așteaptă dincolo de intrare.

Îmi fac curaj și bat. Deja, din spatele ușii, se aude muzica mai tare decât ar trebui și voci de femei entuziasmate de ceea ce se petrece în încăpere. Pe cine încerc să păcălesc? Pot să bat până mâine, nu o să mă bage nimeni în seamă. Apăs pe mâner, deschid cu teamă și în fața mea se desfășoară un eveniment mult mai mare decât m-am așteptat. Cu fiecare pas pe care îl fac simt cum ceva în interiorul meu începe să mă strângă și îmi duc instinctiv mâna la piept. Partea bună din tot haosul care mă înconjoară este că toate sunt atât de absorbite de ce se întâmplă, de acordurile muzicale și de paharele pe care le strâng prea tare în mână, încât fac abstracție de prezența mea.

Având deja zeci de ani de practică, îmi încep analiza bolnavă a celor din jurul meu. Încep să mă compar cu cele pe care le văd în fața mea iar senzația de claustrofobie se manifestă printr-un nod pe care îl simt în gât, fiindcă realizez că sunt singura care nu și-a pus vreo rochie pompoasă, tocurei, sau care și-a coafat părul până la ultima șuviță. Carina nu mi-a spus că ar trebui să acord o importanță deosebită modului în care mă îmbrac. Nu mă ocupasem de organizare, avea cine să o facă, dar îmi spusese că este doar o seară liniștită între fete, cu puțină muzică și câteva pahare, dar, intrând, constat că e mai mult decât atât. Perfect! Știam de la început că nu am ce să caut aici iar acum, uitându-mă la blugii mei și la tricoul în care sunt îmbrăcată, plus geaca de piele pe care o trăsesem în fugă peste și adidașii, parcă sunt din alt film. Și acum ar trebui să intru și să încerc să mă integrez, când eu mă simt ca un intrus.

Îmi trag geaca cu ambele mâini, astfel încât să îmi acopere tricoul devenit piesa principală care ar putea să mă bage în dizgrație. Inspir, expir, îmi pun masca, îmi afixez zâmbetul doar ca să pară că sunt în largul meu și mă afund în apartamentul spațios, căutând cu privirea o față cunoscută. Nu apuc să fac doi pași că simt cum o mână mă trage în partea dreaptă. Nu știu cine e, dar pare că ne cunoaștem de-o viață. Poartă de-a lungul umărului până spre talie o fundă pe care scrie *bride squad*. Se uită la mine și, fără să îmi spună nimic, îmi face semn să mă alătur pe ringul de dans. Se pare că e adevărat atunci când se spune că alcoolul are darul de a face oamenii să se apropie. Doar că fata asta s-a apropiat mai mult decât e cazul. În momentul în care vede că sunt o cauză pierdută se îndreaptă spre alte persoane care îi împărtășesc starea euforică. Rămân pe loc și, doar pentru o secundă, în ideea în care poate reușesc să o repererez pe Carina, dar nu e nicăieri.

Nu se presupunea că e petrecerea ei?! Că trebuia să își ia adio de la viața de femeie *liberă*!?

Analizez fiecare persoană și îmi dau seama că sunt câteva fețe cunoscute. Mă îndrept către prima, în speranța că poate să mă lămurească în problema mea.

— Bună! Poți, te rog, să îmi spui unde o găsec pe Carina? îi țip în ureche, încercând să acopăr melodia care se aude mult prea tare.

— Ooooo, ce frumooooo! Ai veniiit! Delia, nu? îmi răspunde fata care, cu siguranță, avea mai mult alcool la bord decât ar fi trebuit.

— Daria! Știi unde o găsec pe Carina? spun în încercarea de a scoate ceva de la ea.

— Da... păi... știi, ești prea serioasă, vrei să bei ceva? răspunde, râzând cu gura până la urechi și aproape că se împiedică și cade.

— Hei, hei! exclam în timp ce o prind de brațe ca să o stabilizez. Poate ar trebui să lași paharul din mână, zic, dar nu reușesc decât să scot un râs isteric din partea ei.

— Ești amuzantă!

— O să te las acum. E în regulă? Te descurci? spun și îi dau drumul.

— Sunt bine! Dansează cu mine! îmi spune ea, ca și cum chiar ar mai avea capacitatea de a-și menține echilibrul.

Mă retrag cât pot de repede pentru că e clar că nu mai gândește limpede la ora asta. Văzând-o așa nu pot să nu mă întreb de când a început petrecerea. Se poate observa foarte clar că majoritatea a băut mai mult decât e cazul. Nu am înțeles niciodată care e logica în abuzuri. De ce să vii la o petrecere doar ca să nu îți mai amintești nimic din ce ai făcut acolo a doua zi?!

Dar, din nou, nu sunt vreo expertă în lucruri de societate, deci nu ar trebui să mă pronunț.

Îmi fac loc printre corpurile care dansează, cu dificultate, mai ales că lumina nu mă ajută foarte mult și mă duc în căutarea prietenei mele, convinsă că nu o să obțin niciun răspuns de la nimeni. Verific fiecare cameră, însă fără succes. După minute întregi de verificări ajung în fața băii unde observ că lumina e aprinsă, ceea ce înseamnă că este ultima șansă să o găsesc pe Carina în interiorul acestui apartament. Dacă nu e ea închisă aici, înseamnă că a plecat de la propria petrecere iar gândul acesta mă face să mă îngrijorez. În timp ce mă apropiu de ușă ca să îmi dau seama dacă e cineva acolo, din spatele ei se aud scâncete înfundate.

— Carina? Ești aici? întreb la nimereală.

La auzul vocii mele, sunetele se opresc iar eu îmi mai încerc norocul, bătând încă o dată, cu o stare de nervozitate mai accentuată, simțind în sinea mea că s-a întâmplat ceva. Preț de câteva secunde nu se întâmplă

nimic și în starea de incertitudine încep să îmi treacă prin minte tot felul de scenarii, ajungând până la a încerca să sparg ușa ca să văd ce se petrece dincolo de ea, dar nu reușesc să duc planul la bun sfârșit, pentru că bucata de lemn se deschide și în spatele ei o găsesc pe Carina cu obraji roșii și umezi. Plânsese. Dar, de ce? Deși încerca să mascheze dovada printr-un zâmbet fals, ochii ei îmi spuneau altceva. Ce ar fi putut să i se întâmple, astfel încât să strice seara pe care ea o așteptase cu sufletul la gură?

Mă uit surprinsă la ea, moment în care deschide ușa și mai larg, făcându-mi loc să intru și eu în baie.

— Carina... ești în regulă? Întreb temătoare pentru că nu știu exact cum ar trebui să abordez situația.

Nu o văzusem niciodată plângând.

— Da, totul e bine, îmi răspunde ea cu jumătate de zâmbet, dar știu că mă minte.

— Nu cred că ești în regulă, chiar nu cred nici măcar o secundă că ești bine. Ce s-a întâmplat? o întreb cu o mină serioasă, decisă să scot de la ea tot ce pot.

— Cred că m-au copleșit emoțiile înainte de nuntă, asta e tot, spune ea, la fel de neconvingător.

Încă de când o cunoscusem, Carina nu lăsase niciodată garda jos, nu fusese omul care să se plângă din nimicuri. Era una dintre cele mai optimiste persoane pe care le cunoșteam și nu o văzusem niciodată să stea supărată foarte mult timp, pentru că deborda de o energie pozitivă în orice situație. Vedea numai partea bună a lucrurilor și de fiecare dată era capabilă să smulgă un zâmbet de la ceilalți, indiferent de cât de morocănoși sau triști erau; tocmai de aceea mi-e greu să cred că de vină sunt doar emoțiile nunții. Dacă vrea să mă mintă, trebuie să vină cu un argument mai pertinent.

— Nu cred că asta e cauza, așa că ai câteva secunde la dispoziție să îmi spui, sau o să smulg...

— Nu cred că îl iubesc pe Vali, îmi spune ea dintr-o suflare, întrerupându-mă. De fapt, sunt sigură că nu îl iubesc și mi-e frică de ceea ce o să fac, continuă speriată.

— Ce? Cum adică ești sigură că nu îl iubești? spun șocată de dezvăluirea ei.

— Nu l-am iubit niciodată, adică nu l-am iubit niciodată așa cum ar trebui să ții la cineva cu care urmează să te căsătorești. E un băiat super ok, dar nu avem nici măcar un lucru în comun, nu suntem niciodată pe aceeași lungime de undă, nu știu, adică... Mi-e teamă de faptul că nu o să fiu fericită.

— Păi, și atunci de ce ai acceptat să te căsătorești cu el? întreb siderată de tot ce aud.

— Nu știu, habar nu am. Pentru că e un tip ok, nu știu de ce am acceptat, spune ea încurcată.

— Carina, trebuie să oprești chestia asta, nu ai cum să mergi mai departe dacă nu ai sentimente pentru el, spun serioasă.

O văd cum se sprijină de chiuvetă și își mișcă nervos picioarele. E cu adevărat stresată și nu am cum să o condamn. A ținut toată chestia asta în ea până acum, a mâncat-o din interior și acum a răbufnit. Dar, ce naiba a făcut-o să ajungă până aici?!

— Nu am cum să opresc nimic, Daria! spune ea nervoasă. Nu vreau să opresc nimic! continuă.

— Vrei să spui că o să te căsătorești în continuare cu el, deși nu simți nimic pentru el?! întreb surprinsă.

— Da, spune hotărâtă.

— De ce?

— Pentru că e un tip de treabă...

— Scutește-mă, nu iei de bărbat un om doar pentru că e de treabă, spun revoltată și o văd cum își dă capul pe spate ca și cum ar vrea să evite discuția care a ajuns într-un punct sensibil.

— Sunt sigură că o să ajung să îl iubesc la un moment dat. Nu am cum să dau înapoi acum, mai ales că el poate să îmi ofere un anumit confort pe care nu mi l-aș putea permite de una singură, spune ea, făcându-mă să înghit în sec.

— Vrei să spui că te măriți cu el pentru... bani?! întreb confuză.

— O faci să sune atât de ieftin... spune ea în timp ce își încrucișează mâinile la piept. Nu mă mărit doar pentru bani, ți-am zis, el e o persoană foarte bună... Doar că nu există niciun fel de atracție între noi.

Mărturisirea ei mă face să mă gândesc o clipă la mine și la Vlad, moment în care realizez că nici între noi nu fusese vreodată vorba de pasiune sau chimie în adevăratul sens al cuvântului. Adică mă atrăsese, dar nu crezusem niciodată că era tot ce puteam să îmi doresc de la o relație. De foarte multe ori era rece cu mine, mă ignora de câte ori avea ocazia și apoi revenea la mine ca și cum nu s-a întâmplat nimic. Nu analizasem în detaliu relația noastră, dar auzind-o pe Carina vorbind în felul acesta, nu puteam să nu mă pun puțin în locul ei, în sensul în care nici eu nu eram departe de ceea ce făcuse ea. Mă mulțumisem cu Vlad, pentru că nu credeam că merit mai mult, dar poate că trebuia să mă gândesc mai bine. Chiar merita să fiu cu un om pe care nu eram foarte sigură că îl iubeam sau că mă iubește, doar ca să nu fiu singură? Dar aici nu era vorba despre mine, era vorba despre prietena mea cea mai bună care era în cel mai mare impas din viața ei. Și cine eram eu să îi dau sfaturi?!

Recunosc că îmi vine să o judec pentru o secundă, dar gândindu-mă la faptul că eu sunt prinsă de trei ani într-o relație de complezență, cum aș putea să îi spun eu ei ce să facă? Ar trebui să fie în totalitate decizia ei.

— Carina, fac o pauză, trebuie să te gândești foarte bine ce vrei să faci, pentru că de asta depinde viitorul tău, spun resemnată.

— Știu ce o să fac, o să merg mai departe pentru că nu am cum să mă mai răzgândesc acum. Ți-am zis doar pentru că aveam nevoie să îmi iau o piatră de pe inimă, spune ea zâmbind.

Mă uit la ea cu suspiciune pentru că nu are cum să fie bine. Cu câteva secunde în urmă plângea și se afla într-o stare deplorabilă și acum îmi zâmbește. Oare câte din zâmbetele pe care mi le-a afișat de-a lungul timpului erau cu adevărat reale?

Încerc să îmi imaginez toate momentele în care am văzut-o alături de Vali, în care chiar credeam că era fericită, dar acum constat că era doar un rol pe care îl juca. Nu fusese niciodată fericită cu el, nu în adevăratul sens al cuvântului. Privesc situația din exterior, dar nu am cum să nu mă simt altfel decât dezamăgită, dar nu de ea, ci de mine, pentru că mă regăsesc în situația ei și conștientizez pentru prima dată că eu nu am fost și nici nu o să fiu cu adevărat fericită, nu alături de Vlad, și mai știu că nu o să fiu niciodată capabilă să îi pun eu punct. Nu sunt suficient de puternică și, cu siguranță, nu am suficient de multă încredere încât să cred că merit mai mult decât am cu el.

— Nu crezi cu adevărat lucrul ăsta! îi spun ei, dar vorbesc mai mult cu mine.

— Daria, nu toată lumea are parte de iubiri ca în filme. Eu prefer să mă mulțumesc cu confortul pe care poate să mi-l ofere căsătoria cu Vali. Știu sigur că o să am alături un prieten bun, spune ea în timp ce mă ia în brațe.

O strâng cu putere la piept, cu ochii închiși, încă sub efectul discuției pe care o avusesem. Avea dreptate, iubirea ideală, pasională, era doar în cărți sau pe ecrane. Oamenii obișnuiți trebuiau să accepte ceea ce li se oferea...

O bătaie puternică în ușă îmi întrerupe șirul gândurilor și mă trezește la realitate.

— Carinaaaaa, ieși mai repede, pentru că avem o surpriză pentru tine, una mare de tot, se aude țipând din partea cealaltă a ușii o voce pe care nu o cunosc.

Mă desprind de ea și o mai privesc încă o dată doar ca să mă asigur că e împăcată cu decizia ei. Mă privește blând și dă ușor din cap, semn că e momentul să mergem să vedem ce ne așteaptă.

— Sunt în regulă, Daria, serios. Mulțumesc că m-ai ascultat, spune și se întoarce cu fața spre oglindă ca să verifice dacă machiajul este la locul lui.

Când plecasem de acasă în seara asta mă așteptasem să mă simt incomod din cauza contextului și a faptului că urma să fiu înconjurată de mulți oameni pe care nu îi cunosc, însă nu m-aș fi așteptat că voi ajunge să îmi consolez prietena pe un subiect atât de sensibil, sau că drama ei îmi va stârni semne de întrebare referitoare la viața mea sentimentală.

Încă sub efectul discuției, nu mai am nici cel mai mic chef să particip la ceea ce acum mi se pare o șaradă și încerc în mintea mea să caut tot felul de scuze pertinente care să mă scoată de la petrecere.

Ieșim din baie iar Carina pare o persoană complet schimbată, ca și cum nu tocmai ce îmi spusese că urma să facă una dintre cele mai proaste alegeri din viața ei. Râde cu gura până la urechi, în timp ce își aranjează coronița de mireasă și funda pe care scrie cu litere mari *bride to be*. Până la urmă, se pare că e adevărat și că fiecare zi nu e decât o nouă oportunitate de a ne purta măștile sub care ne ascundem cu măiestrie trăirile și sentimentele și eu ar fi trebuit, cu siguranță, să fiu ultima care aruncă piatra, pentru că fusesem una dintre cele mai mari colecționare de măști emoționale, de-a lungul vieții mele.

În timp ce ne îndreptăm spre livingul devenit ring de dans, observ că toată lumea s-a oprit și că toate fetele sunt absorbite complet de ceva. Mă îndrept temătoare către zona cu pricina, doar ca să observ că în centrul lor se aflau cinci bărbați scoși parcă din cutie.

— Surprizăăăă! exclamă cu entuziasm una dintre participantele la spectacol. Asta e pentru tine, spune și o trage pe Carina către centrul camerei, unde cinci bărbați își încep show-ul.

Nu trebuia să fie un șoc pentru nimeni faptul că fuseseră chemați stripperi, dar, cu toate astea, nu puteam să nu mă întreb de ce. Ca să completeze cu succes seara asta minunată?! Nu era suficient că fusese presărată cu toate clișeele posibile?! Și ce poate să fie atât de palpitant în toată chestia asta?

Mă uit la spectacolul care se desfășoară în fața mea și observ că, în timp ce toate celelalte țipă și scot tot felul de onomatopee, Carina pare că are momentul vieții ei. Este înconjurată de cinci bărbați impecabili din punct de vedere fizic, care dansează lasciv în jurul ei și care o ating din când în când, iar ea se bucură în totalitate de tot ce pun ei în scenă. Privesc cu o fascinație morbidă momentul și nu pentru că îmi place, ci pentru că încerc să îl înțeleg.

După ce îi oferă acces absolut la abdomenele lor conturate, îi văd cum se risipesc și încep să adune femei din public pentru a le supune aceluiași tratament. Nu, nu, nu, nu poate să fie bine. Au de gând să facă lucrul ăsta cu fiecare dintre noi? Nu apuc să termin gândul, pentru că văd cum în fața mea se postează unul dintre ei. Rămâne blocat pentru o secundă și mă analizează în timp ce își dă capul într-o parte. Mă privește intens și un zâmbet îi apare pe față iar în ochi îi apare o sclipire malefică pentru că și-a dat seama că sunt terifiată de ceea ce urmează să facă. Mă ia de mână și, deși în sinea mea protestez intens, fizic nu mă pot opune. Mă așază pe canapea și începe să își frece corpul de al meu,

moment în care încep să simt urme de furnicături pe piele. Îmi atinge mâinile, îmi atinge talia, îmi atinge șoldurile și, oricât de mult aș vrea să ripostez, mă las vrăjită de magia lui. Se pune pe canapea și aproape că mă aruncă în brațele lui, continuând să mă atingă la fel de lasciv ca până acum. Sunt față în față cu el și pot să îi observ în detaliu trăsăturile feței. Deși sunt paralizată în momentul acesta, nu pot să nu observ faptul că e apropiat de vârsta mea, că ochii lui sunt o combinație de chihlimbar și verde, că firele de păr din cap și de pe barbă, deși închise la culoare, trădează reflexii aurii în lumina artificială, că este un bărbat frumos, un bărbat pe care nu aș putea să îl am nici dacă m-aș mai naște încă o dată.

Îl simt cum își apropie și mai tare corpul de al meu, moment în care simt o tensiune ciudată în zone pe care nici măcar nu știam că le am. Nu știu exact ce se întâmplă în jurul meu, pentru că eu mă simt prinsă într-o transă în momentul acesta, o transă din care ar fi bine să mă trezesc cât mai curând. Îmi revin abia când se ridică în timp ce mă ține legată de talia lui și abia atunci conștientizez faptul că sunt complet lipită de el. Mă dezmeticesc după ceva vreme și îmi las picioarele jos, ancorându-le în sol. Îl aud cum chicotește dându-și seama că m-am rușinat de situație. Mă desprind de lângă el și fac abstracție de tot ce e în jur, fugind spre baie.

Respir. Mă uit în oglindă și văd cum pe fața mea au apărut nuanțe diferite de roșu și de înțeles, având în vedere că prin corpul meu trec milioane de impulsuri electrice. Ok, nu îmi aduc aminte să mai fi avut senzații de genul acesta în ultima vreme, dar de ce acum și de ce atunci când m-a atins el? Bine, atingere e puțin spus, având în vedere faptul că mai avea puțin și îmi dădea hainele jos de pe mine.

Îmi spăl mâinile cu puțină apă rece și încerc să mă consolez, spunându-mi că e o reacție normală a corpului meu care se frecase cu